

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

தனியன்கள்

ஸ்ரீ சைலேச தயாபாத்ரமித்யாதி—ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

ஆசார்யஸ்வாந்தவக்தாரம் அபிராமவராபிதம்.
ஸ்ரீக்ருஷ்ணதநயம் வந்தே ஜகத்குருவராநுஜம்.
த்ராவிடாம்நாயஹ்ருதயம் குருபர்வக்ரமாகதம்
ரம்யஜாமாத்ருதேவேந தர்சிதம் க்ருஷ்ணஸூநுநா.

பணவாளரவணைப் பள்ளியயில்பவர்க் கெவ்வுயிரும்
குணபோகமென்று குருகைக்கதிப னுரைத்ததுய்ய
உணர்பாவி னுட்பொருளொன்று மறியாவுலகறிய
மணவாளன் மாறன்மனமுரைத்தான் வண்முடும்பைவந்தே.
மாதவத்தோன் மாறன்மனம் கூறும் மணவாளன்
தோதவத்தித் தூய்மறையோரான பெற்றார்—நீதியினால்
ஆங்கவர்தாள்சேர்பெற்றாராயிமணவாளமுனி
பூங்கமலத்தாள்கள் நெஞ்சே போற்று.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீரஸ்து

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனர்
அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.

(முதல் ப்ரகரணம்.)

க. காருணிகனான ஸர்வேச்வரன் அறிவிலாமனிசர் உணர்வென்னும் சுடர்விளக்கேற்றிப் பிறங்கிருள் நீங்கி மேலிருந்த நந்தாவேத விளக்கைக்கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை நீர்மையினலருள் செய்தான்.

உ. விவேகபலம் வீடுபற்று.

ங. த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் ஸுகதுக்கங்கள்.

ச. இவற்றுக்கெல்லை இன்புதுன்பளி பன்மாமாயத்தழுந்துகையும், களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பேரின்பத்தின்புறுகையும்.

ரு. அநந்தக்லேச நிரதிசயாநந்த ஹேது—மறந்தேன் அறியகிலாதே உணர்விலேன் எணிலேன் அயர்த்தென்றும், உய்யும்வகை நின்றவொன்றை நன்கறிந்தனன் உணர்வினுள்ளே ஆம்பரிசென்றும் சொல்லுகிற ஜ்ஞாதவ்யபஞ்சகஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள்.

சா. இவற்றுக்குக் காரணம் இரண்டிலொன்றினில் ஒன்றுகைகள்.

எ. ஸத்வாஸத்வநிதாநம் இருள்தரும் அமலங்களாகவென்னும் ஜன்மஜாயமாநகாலகடாக்ஷங்கள்.

அ. இவற்றுக்கு மூலம் இருவல்லருள் நல்வினைகள்.

கூ. கர்மக்ருபாபீஜம் பொய்ந்நின்ற அருள்புரிந்த வென்கிற அவித்யாஸௌஹார்தங்கள்.

கய. ஏதந்நிமித்தம் முன்னமே முதல்முன்னமேயான அசிதயநாநாதிஸம்பந்தங்கள்.

கக. இவை கிட்டமும் வேட்டுவேளானும் போலே ஒண்பொருள் பொருளல்லாதவை யென்னுதே நானிலாத யானுமுளனவ னென்கிற ஸாம்யம்பெறத் தின்றூதி அந்தமும் வாழ்வுமாகிற ஹாநிஸத்தைகளை யுண்டாக்கும்.

௧௨. ஒன்று கூடினதாய் பற்றறுக்க மீண்டொழிகையாலே பழவடியே னென்னுமதொன்றுமே ஒழிக்க வொழியாதது.

௧௩. இந்த வுதிரத்தரிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம்.

௧௪. வத்ஸலையானமாதா பிள்ளை பேகணியாமல் மண்தின்ன விட்டு ப்ரத்யௌஷதமிடுமாபோலே எவ்வுயிர்க்கும் தாயி ருக்கும் வண்ணமானவிவனும் ருசிக்கீடாகப் பந்தமும் பந்த மறுப்பதோர் மருந்தும் காட்டுமிறே.

௧௫. அதுதானும் ஆஸ்திக்யவிவேக அந்ய சேஷத்வ ஸ்வஸ் வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்யங்களை யுண்டாக்கினவழி.

௧௬. சதுர்விதமான தேஹவர்ணாச்ரமாதிகார பல மோக்ஷ ஸாதந கதி யுகதர்மவ்யூஹ ரூபக்ரியாதிகளை அறிவிக்கிற பாட்டுப் பரப்புக்கு—பெரிய தீவினில் ஒன்பதாம் கூறும் மானிடப் பிறவியும் ஆக்கை நிலையும் ஈரிரண்டிலொன்றும் இளமையுமிசைவு முண் டாய் புகுவரேலு மென்கிறதுக்குள்ளே விக்நமற நின்றவா நில்லாப் ப்ரமாதியைக் கொண்டு அறக்கற்கை அரிதென்றிறே வேதஸா ரோபநிஷத் ஸாரதரா நுவாக ஸாரதம காயத்ரியில் முதலோதுகிற பொருள்முடிவான சுருக்கைத் தெய்வவண்டாய் அன்னமாய் அமுதம் கொண்டவன் சாகைகளிலும் ஓதம்போல்கிளர் நால் வேதக் கடலிலும் தேனும் பாலு மமுதுமாக வெடுத்துப் பெருவி சும்பருளும் பேரருளாலே சிங்காமை விரித்தது.

௧௭. முனிவரை யிடுக்கியும் முந்நீர் வண்ணனையும் வெளி யிட்ட சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களுக்கு விசிஷ்ட நிஷ்க் ருஷ்ட வேஷங்கள் விஷயம்.

௧௮. தோல்புரையே போமதுக்குப் பழுதிலா யோக்யதை வேணும்; மனமுடையீரென்கிறசீரத்தையே அமைந்த மர்மஸ் பர்சிக்கு நானும் நமருமென்னும்படி ஸர்வருமதிகாரிகள்.

௧௯. சாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையு மிடுக்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்த ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப் போலே இருகையும் விட்டுக் கரைகுறுகும் காலமெண்ணுவர்கள்.

௨௰. இவை ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந் துணரவும் உணர் வைப் பெறவூர மிகவுணரவுமுண்டாம்.

௨௧. சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் போலன்றே பாரதந் த்ர்ய போக்யதைகள்.

௨௨. ஜ்ஞாந சதுர்த்திகளின் மேலேயிறே ஆநந்த ஷஷ்டி களுக்கு உதயம்.

௨௩. மூளைத்தெழுந்த ஸூர்யதுல்யயாதாத்ம்யசரமம் விதியில் காணும் ப்ரதமமத்யமதசைகளைப் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்.

௨௪. நாலில் ஒன்றுப்ராவர்த்தகம், ஒன்று நிவர்த்தகம்.

௨௫. முற்பாடர்க்கு க்ரியாங்கமானவை யிரண்டும் செயல் தீர்ந்தார் வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்பந்தமறுக்கும்.

௨௬. கர்மகைங்கர்யங்கள் ஸத்யாஸத்ய நித்யாநித்ய வர்ண தாஸ்யாநுகுணங்கள்.

௨௭. இவற்றுக்கு விதிராகங்கள் ப்ரேரகங்கள்.

௨௮. மண்டினாரும் மற்றையாருமாச்ரயம்.

௨௯. அருள் முடிய நிறுத்தி அுடைய நின்றதும் நல்லதோர ருள் தன்னாலே நன்று மெளியனாகிறதும் விஷயம்.

௩௰. இவற்றாலே ஸாதாரண மஸாதாரண மென்னும்.

௩௧. ஜாத்யாச்ரமதீக்ஷைகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள்போலே அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நழுவும்.

௩௨. ஸாதநஸாத்யங்களில் முதலும் முடிவும் வர்ணதர்மி கள் தாஸவ்ருத்திகளென்று துறைவேறிடுவித்தது.

௩௩. வேதவித்துக்களும் மிக்கவேதியரும் சந்தஸாம் மாதா வாலும் அதுக்கும் தாயாய் தாயினுமாயின செய்யுமத் தாலும் பிறப்பிக்குமது இருவர்க்கும் ச்ரேஷ்டஜந்மம்.

௩௪. அந்தணர் மறையோ ரென்றும் அடியார் தொண்ட ரென்றும் இவர்களுக்கு நிரூபகம்.

௩௫. ஒருதலையில் க்ராமகுலாதிவ்யபதேசம் குலந்தருமென் னும் மாசில்குடிப் பழியென்று பதியாகக் கோயிலில் வாழுமென்பர்கள்.

௩௬. விப்ரர்க்கு கோத்ர சரண ஸூத்ர கூடஸ்தர் பராசர பாராசர்ய போதாயநாதிகள்; ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்தர் பராங்குசபரகாலயதிவராதிகள்.

௩௭. அத்யயநஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களாலே ப்ராஹ்மண்ய மாகிறப் போலே சந்தங்களாயிரமுமறியக் கற்று வல்லாரானால் வைஷ்ணவத்வ ஸித்தி.

௩௮. இந்த உட்பொருள் கற்றுணர்ந்து மேலைத்தலை மறையோ ராகாதாரை அயல்சதுப்பேதிமாரென்று உத்பத்தி நிரூபிக்கும்.

௬௬. எவ்வுலகத் தெவ்வெவையும் என்கையாலே வேதம் பஹுவிதம்.

௪0. அதில், ஸம்ஸ்க்ருதம் த்ராவிடமென்கிற பிரிவு ருகாதி பேதம் போலே.

௪௧. செந்திறத்ததமிழென்கையாலே ஆகஸ்த்யமுமநாதி.

௪௨. வடமொழி மறையென்றது தென்மொழி மறையை நினைத்திறே.

௪௩. வேதசதுஷ்டயாங்கோபாங்கங்கள் பதினாலும்போலே இந்நாலுக்கும் இருந்தமிழ்நூல் புலவர் பனுவலாறும், மற்றையெண்மர்நன்மாலைகளும்.

௪௪. ஸகலவித்யாதிகவேதம்போலே இதுவும் திவ்யப்ர பந்தப்ரதாநம்.

௪௫. வேதநூல் இருந்தமிழ்நூல் ஆஜ்ஞை ஆணை வசையிலே தமில் சுருதி செவிக்கினிய ஓதுகின்றதுண்மை பொய்யில்பாடல் பண்டை நிற்கும் முந்தையழிவில்லா வென்னும் லக்ஷணங்களொக்கும்.

௪௬. சொல்லப்பட்ட வென்றவிதில் கர்த்ருத்வம் ஸ்ம்ருதி அத்தை ஸ்வயம்பூ படைத்தானென்றது போலே.

௪௭. நால்வேதம்கண்ட புராணரிஷி மந்த்ரதர்சிகளைப் போலே இவரையும் ரிஷிமுனி கவியென்னும்.

௪௮. படைத்தான்கவி யென்றபோதே இதுவும் யதாபூர்வ கல்பநமாமே.

௪௯. உறக்கம் தலைக்கொண்டபின்னை மறைநான்குமுணர்ந்த தங்களப்பனோடே ஓதின சந்தச்சதுமுகன் சலங்கலந்த வெண் புரிநூல் மானுரி திரிதந்துண்ணும் காமனுடல் இருக்கிலங்கு ஜ்யேஷ்டபுத்ராதிகளுக்கு மறைபயந்தாப்போலே ஆதுமில் காலத் தெந்தையான வாய்முதலப்பன் பிரமகுருவாய் இராப்பகல் முன் சொல்ல, கற்றனமே யென்றவிவரும் நாவினால் நன்மையாலென்று ஓதவல்ல பிராக்களைக் கன்மின்களென்று சொல் பயிற்ற, வேதம் ஓதுவாரோத்தாகையாலே ஆதர்வணாதிகள் போலே இதுவும் பேர் பெற்றது.

௫0. இயற்பா மூன்றும் வேதத்ரயம் போலே. பண்ணார் பாடல் பண்புரையிசைகொள் வேதம் போலே.

௫௧. ருக்கு ஸாமத்தாலே ஸரஸமாய் ஸ்தோபத்தாலே பரம் புமாபோலே சொல்லார்தொடையல் இசைகூட்ட அமர்சுவையாயிரமாயிற்று.

௫௨. சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து யாழ்பயில் கானஸ்வரூபியைப் பாலையாகியென்று விசேஷிக்கையாலே வேதகீதச்சாமி நானென்றஸாமம் தோன்ற உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறுடி சரமகதி முடிவாகத் தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாந்நமாக்கி மஹாகோஷ நல்வேத வொலிபோலே மஹாத்யயநமென்னப் பாடுகையாலே இத்தை சாந்தோக்ய ஸமமென்பர்கள்.

௫௩. புரவியேழொருகாலுடைய தேரிலே திருச்சக்கரமொத்துக் காலசக்கரச் செங்கோல் நடாவி ஜ்யோதிச்சக்ர வொளி சுருக்கி அக்நீஷோமீய தேஜோம்ருதத்துக்கு ஊற்றும், மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும் முக்திமார்க்கத் தலைவாசலும் கண்ணாவான் கண்ணில் பிறந்த கண்மணியும் த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே தண்டாமரை சுமக்கத் தோள்வளையும் குழையும் திருச்செய்யமுடியும் ஆரமும் படையும் திகழும் பொன்மேனியும் செஞ்சுடர்த் தாமரைக் கண்ணுமாய் அணிநிறமூர்த்தி ஈதென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிறமாக்குகிற செய்யாளான வித்யையோடே அருக்கன் மேவின ஸதாத்யேய தேஜஸ்ஸின் ஸாமாஸோத்கார நாமமுள்ளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை ஆயிரமுகத்தினாலருளின தீர்த்தம் போலே தீர்த்தங்களாயிரமுமாக விஸ்தரிக்கிறாரென்று வேதகுருபதேசம்.

௫௪. அன்றிக்கே ஸ்வரூபகுண விபூதிசேஷ்டிதங்களை விசதமாக்குகிற பஞ்சராத்ர புராணேதிஹாஸங்கள் போலே நீலயாரூபோக்தி தெரியச்சொன்ன வேதோபப்ரும்ஹணமென்பர்கள்.

௫௫. கல்பாதியில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் சதுர்முகன் சந்தஸ்ஸாம் மோஹசாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகன் பிணச்சுடலை வெந்தாரக்குமாறு மணிந்து ஏறேறிச் சுழன்றாடுமாலமமர் பிச்சுத் தெளிந்து தான்வணங்குமாறுரைக்கக் கேட்ட ஸஜாதீயர் ப்ரஸாதமும் ஆர்ஷமூலம்.

௫௬. பரமஸத்வத்தோடே உள்ளியுரைக்கும் நிறைஞானத்தயனும் சிவனும் திருமாலருள் கொண்டு இவர்பாடினார்.

௫௭. கருவுள் வேறலாமை அரனயனெனச் செய்யுமவை போலே மூவுருவா முதல்வன் துப்பரவாலே பரம கவிகளால் பாடுவியாது நேர்படச் சொல்லும் நீர்மையிலாவென்னைத் தன்னாக்கி என்றே முதல் வந்து புகுந்து தப்புதலறத் தன்னை வைகுந்தனாகத் தன் சொல்லால் தானே துதித்து மலக்கு நாவியல் மொய்ய சொல்லால் சொல்லவல்லேனென்று நானும் சொல்லி நாடும் கையெடுக்கும்படி என் சொல்லால் யான் சொன்ன இன்கவியென்பித்தானென்றாரிறே.

ருஅ. தர்மவீர்யஜ்ஞானத்தாலே தெளிந்து ஹ்ருஷ்டராய் மேலே மேலே தொடுப்பாரைப் போலன்றே அருளின பக்தியாலே உள்கலங்கிச் சோகித்து மூவாறுமாஸம் மோஹித்து வருந்தி யேங்கித் தாழ்ந்த சொற்களாலே நூற்கிறவிவர்.

ருகூ. ஸ்வாத்யாய யோகங்களைக் கற்றும் தெளிந்தும் கண்ட மைமைப்பாலே ஓதியுணர்ந்தவர் இன்று மாசாபாசபத்தர்; அவன் வழங்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே நேரே கார்செறிந்த நீருடி கட்கரிய அரும் பொருளைக் கண்டபோதே யாமுறுமை யென்னும்படி இவர்க்கு வன்பாசங்கள் நீங்கிற்று.

சும். அவர்களுக்குக் காயோடென்னுமிவையே தாரகாதிகள்; இவர்க்கு எல்லாம் கண்ணனிறே.

சுக. அழுநீர்துளும்பக் கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய் திருமாலென்று எங்கே காண்கேனென்னுமிவரலமாப்பு அவர்களுக்குப் புத்ரவியோகத்திலே.

சுஉ. பலஸாதநதேவதாந்தரங்களில் இவர்கள் நினைவு பேச்சிலே தோன்றும்.

சுந. ராமாயணம் நாராயணகதை யென்று தொடங்கி கங்காகாங்கேயஸம்பவாத்யஸத்கீர்த்தநம்பண்ணின எச்சில்வாய் சுத்திபண்ணுமல் திருமாலவன்கவியென்ற வாயோலைப் படியே மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு உரியசொல்வாய்த்தவிது வேதாதிகளில் பௌருஷ மாநவ கீதா வைஷ்ணவங்கள் போலே அருளிச்செயலில் ஸாரம்.

சுச. குருசிஷ்யக்ரந்த விரோதங்களைப் பரமதாதிகளாலே பரிஹரியாமல் செஞ்சொல் செந்தமிழ் இன்கவி பரவியழைக்குமென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடிப் பேசிற்றே பேசுமேககண்டரில் என்னில் மிகுவென்னு மிவருரைகொளின்மொழிகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்க வேண்டுகையாலே வலங்கொண்ட விதுக்குச் சேராதவை மநு விபரீதங்கள் போலே.

சுரு. பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்கள் ஒருங்க விடுவர்.

சுசு. அதுக்கு மூலம்—“விதயச்ச” என்கிற பரமாசார்ய வசநம்.

சுஎ. ஆப்திக்குஇவர் சுருதி மார்க்கண்டேயன் பார்த்தனென்கிறவிவை வ்யாஸ மநு ப்ரஹ்மவாதிகளை வேதம் சொல்லுமாபோலே.

சஅ. பாரதகீதைகளின் வேதோபநிஷத்த்வம் போலே இது -வும் வ்யாக்யையாலும் வேதரஹஸ்யமாம்.

சசு. உதாத்தாதிபதக்ரம ஜடாவாக்ய பஞ்சாதி பாத வருத்த ப்ரச்ந காண்டாஷ்டகாத்யாயாம்சபர்வாத்யலங்காரங்கள்போலே எழுத்தசை சீர்ப்பந்தமடி தொடை நிரைநிரையோசை தளையினம் யாப்புப் பாத்துறை பண் இசை தாளம் பத்து நூறாயிரம் முதலான செய்கோலம் இதுக்குமுண்டு.

௬௰. அதவா வேதவேத்யந்யாயத்தாலே பரத்வ பரமுது வேதம் வ்யூஹவ்யாப்த்யவதாரணங்களில் ஓதின நீதி கேட்ட மநு படுகதைகளாய் ஆகமூர்த்தியில் பண்ணிய தமிழானவாறே வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தா ரென்னும்.

எக. மண்ணாடினஸஹ்யஜலம் தோதவத்திச் சங்கணி துறை யிலே துகில்வண்ணத் தெண்ணீராய் அந்தஸ்ஸ்தத்தைக் காட்டுமா போலே அல்பச்ருதர் கலக்கின ச்ருதி நன்ஞானத்துறை சேர்ந்து தெளிவுற்று ஆழ்பொருளை யறிவித்தது.

எஉ. மேகம் பருகின ஸமுத்ராம்புபோலே நூற்கடல் சொல் இவர்வாயனவாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோப ஜீவ்யமாமே.

எ௩. ம்ருத்கடம் போலன்றே பொற்குடம்.

எச. பெரும்புறக் கடலும் ச்ருதிஸாகரமும் அலைத்து ஆழ்ந்து ஓடுமிடங்களில் அயோக்யர்க்குச் சமைத்த மடு, சாய்கரகமும் மாநமேயசரமம்.

எரு. வீட்டின்ப வின்பப்பாக்களில் த்ரவ்ய பாஷா நிரூபண ஸமம் இன்பமாரியி லாராய்ச்சி.

எ௬. பேச்சுப் பார்க்கில் கள்ளப் பொய்ந்நூல்களும் க்ராஹ்யங்கள்; பிறவி பார்க்கில் அஞ்சா மோத்தும் அறு மூன்றும் கழிப்பனும்.

எஎ. க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணத்வைபாயநோத்பத்திகள் போலன்றே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்த்வ ஜந்மம்.

எஅ. பெற்றும் பேறிழந்தும் கன்னிகையானவளும் எல் லாம் பெற்றாளாயும் தத்துக் கொண்டாள் என்பர்கின்றாரென்னு மவளும் நெடுங்காலமும் நங்கைமீரென்னு மிவருக்கு நேரன்றே.

எ௯. மீநநவநீதங்கள் கந்திக்குமிடமும் வெறிகொள் துழாய் கமழுமிடமும் தன்னிலொக்குமோ?

அய. ஆற்றில் துறையில் ஊரிலுள்ள வைஷம்யம் வாசாம கோசரம்.

அக. தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜந்மம் போலே ப்ரஹ்மஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டை நாளில் பிறவி உண்டாக்கு தேசிறே.

அஉ. ஜநக தசரத வஸுதேவ குலங்களுக்கு மூத்த பெண் ணும் நடுவில் பிள்ளையும் கடைக் குட்டியும் போலே இவரும் பிறந்து புகழுமாக்கமு மாக்கி அஞ்சிறையு மறுத்தார்.

அ௩. ஆதித்ய ராமதிவாகராச்யுதபாநுக்களுக்குப் போகாத உள்ளிருள்நீங்கி சோஷியாத பிறவிக்கடல் வற்றி விகஸியாத போதில்கமலமலர்ந்தது வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே.

அச. வம்ச பூமிகளை யுத்தரிக்கக் கீழ்க் குலம் புக்க வராஹ கோபாலரைப் போலே இவரும் நிமக்நரை யுயர்த்தத் தாழ விழிந்தார்.

அரு. ம்லேச்சனும் பக்தனானால் சதுர்வேதிகளநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்துக் குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு பாவநதீர்த்தப்ரஸாதனுமென்கிற திருமுகப் படியும், விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துலஸீப்ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழுகுல மானவன் நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக் குறை முடித்தமையும், கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய் தம்பிக்கு முன்பிறந்து வேலும் வில்லும் கொண்டு பின் பிறந்தாரைச் சோதித்துத் தமையனுக்கு இளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏககுல மானமையும், தூது மொழிந்து நடந்து வந்தவர் களுடைய ஸம்யக் ஸகுண ஸஹபோஜநமும், ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியானாரிருவர்க்கு தர்மஸூநு ஸ்வாமிகள் அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும், ஐவரில் நால்வரில் மூவரில் முற்பட்டவர்கள் ஸந்தேஹியாமல் ஸஹஜரோடே புரோடாசமாகச் செய்த புத்ர க்ருத்யமும், புஷ்பத்யாக போக மண்டபங்களில் பணிப் பூவுமால வட்டமும் வீணையும் கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவனும் வைதிகோத்தமரும் மஹாமுனியும் அநுவர்த்தித்தக்ரமமும் யாகா நுயாகோத்தர வீதிகளில் காயாந்நஸ்தல சுத்திபண்ணின வ்ருத்தா சாரமும் அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது.

அசு. அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற வர்ணாச்ரமவித்யாவ்ருத்தங்களை கர்தபஜன்மம் ச்வபசாதமம் சில்பநைபுணம் பஸ்மாஹுதி சவவிதவாலங்காரமென்று கழிப்பர்கள்.

இரண்டாம் ப்ரகரணம்

அஎ. அணையவூரப்புனைய அடியும் பொடியும்படப் பர்வத பவநங்களிலே ஏதேனுமாக ஜநிக்கப் பெறுகிற திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெருமக்களும் பெரியோரும் பரிக்ரஹித்து ப்ரார்த்திப்பர்கள்.

அஅ. சேஷத்வ பஹிர்பூத ஜ்ஞாநாநந்தமயனையும் ஸஹியாதார் த்யாஜ்யோபாதியை ஆதரியார்களே.

அகூ. இதின் ஔபாதிகத்வம் ஒரு ராஜா தன்னை மறைமுனி வணக்கினவன் நீசனுக்குவித்த ராஜாவை வாரே உறுப்பாக யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்கமேற்றினபோதே தெரியும்.

கூ0. மாவுருவில் கள்ளவேடம், திருந்து வேதமலமான மானிடம் பாடல், ஸர்வவர்ண சூத்ரத்வம், காடுவாழ் சாதியில் கடல்வண்ணன் வேடம், தென்னுரையில் ஹரிகீர்த்தி, ச்வபசரில் பத்திபாசனமுமறிவார் ஆராரமரரென்ன வேற, அறியாதார் சாதியந்தணர்களேலும் தகரவிழுவர்.

கூக. தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே க்வசித்க்வசித்தென்று இவராவிர்ப்பாவம் கலியும் கெடும்போலே ஸூசிதம்.

கூஉ. அத்ரி ஜமதக்நி பங்க்திரத வஸுநந்த ஸூநுவானவனுடைய யுகவர்ண க்ரமாவதாரமோ? வ்யாஸாதிவதாவேசமோ? மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ? முன்னம் நோற்ற அனந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோவென்று சங்கிப்பர்கள்.

கூங. அதுக்குமூலம்—யான் நீ என்று மறுதலைத்து வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி நிலையிடம் தெரியாதே தெய்வத்தினை மொருவகைக்கொப்பாக இனத்தலைவன் அந்தாமத்தன்பு செய்யச் சேர்ந்தமைக் கடையாளமுளவாக உகந்துகந்து திமிர்கொண்டாலொத்து நாட்டியல்வொழிந்து சடரையோட்டி மதாவலிப்தர்க்கு அங்குசமிட்டு நடாவிய கூற்றமாய்த் தீயன மருங்குவாராமல் கலியுகம் நீங்கிக் கிதயுகம் பற்றிப் பட்டெழு போதறியாதிருந்தப்ரபாவம்.

கூச. அதுக்குஹேது—ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருளொன்றனிமகிழ்ந்து முற்றுமாய்நின்று நூலுரைத்து

யோருபுணர்ந்து கண்காணவந்து ஆள்பார்க்கிறவன் உலகினை தியல்வை நல்வீடுசெய்ய இணைக்குப் பார்வைதேடிக் கழலலர் ஞானமூருவினை முழுதுமோட்டினை பெருங்கண் எங்குமிலக்கற்று அன்பொடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புக்குழன்று மாறிப்படிந்து துளங்குகிறவர் மேலேபடப் பக்கநோக்கறப் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷம்.

கூரு. ச்ரமணீ விதுர ரிஷிபத்நிகளைப் பூதராக்கின புண்டரீகாக்ஷன்நெடுநோக்கு சாபமிழிந்தென்னப் பண்ணுமிறே.

கூகூ. கோவ்ருத்திக்கு நெரிஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன் ஜகத்திதார்த்தமாக எனக்கே நல்லவருள்களென்னும்படி ஸர்வ ஸௌஹார்த ப்ரஸாதத்தை ஒருமடை செய்து இவரைத் தன்னுக்க லோகமாகத் தம்மைப்போல ஆக்கும்படியானார்.

கூஎ. அதாவது மயர்வறமதிநலமருளுகை.

கூஅ. இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்பென்கிற அஜ்ஞாந ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதிகளற்று மலர்மிசையெழுகிற ஞானத்தைக் காதலன்பு வேட்கை அவாவென்னும் ஸங்க காமாநுராகஸ்நேஹா த்யவஸ்தா நாமங்களோடே பரமபக்திதசையாக்குகை.

கூகூ. ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நல் தவங்களாலே ந்யாதகுலங்களிலே பிறந்து எழுதி வாசித்து தத்வஜ்ஞராய்க் குளித்து ஓதி உருவெண்ணு மந்தி ஐவேள்வி அறுதொழில்களால் மிக்கு ஊன்வாடப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தித் துன்ப வினைகளை விடுத்து விவேக சமாதிகள் வளர எட்டுநீக்கி எட்டுமிட்டு எட்டினைய பேதப் பூவில் சாந்தொடு தேவகாரியம் செய்து உள்ளம் தூயராய் வாரிப் புன்புலவகத்தினுள் இளைப்பினையடைவே விளக்கினைக்கண்டு யோகநீதி நண்ணி அறம் திகழுமறையோர் மனந்தன்னுள் அமர்ந்துறையும் அரும்பெரும் சுடரைக் கண்கள் சிவந்திற்படியே மனவுட்கொண்டு நிரந்தரம் மறவாமை தொடக்க ருஸ்ம்ருதியாய் கனவில் மிக்க தர்சநஸமமாய் ஆகத்துப் புல்கு மத்யர்த்தப்ரியமாய் வைகும் சிறப்புவிட்டுக் குற்றேவலென்னுதை அநந்ய ப்ரயோஜநமாய் வேதநோபாஸந ஸேவாத்யாநாதிகளென்றுசொல்லுமது ஸாத்யஸாதநபக்தியாக சாஸ்த்ர ஸித்தம்.

கoo. ஸ்வீக்ருத ஸித்த ஸாதநர் இத்தை ஸாத்யமாக இரக்க ப்ராப்திக்கு முன்னே ஸித்திக்கும்.

கoக. இது உபயமுமன்றிக்கே அறியாக்காலத்தே ஒக்கப் பிறந்து தழுவிநின்று கட்டமே நோயாயுலர்த்தி வீழ்ந்தலப்பாய்

த்யாகஸ்வீகார நிஷ்டாஹாநிகளாக்கி ஸத்தாபோக வ்ருத்தி யுபகரணமாவதொன்று.

கoஉ. இடகிலேன் னோன்பறிவிலேன் கிற்பன் கீழ்நாள்க ளென்கையாலே ஸாதநத்ரய பூர்வாப்யாஸஜமல்ல.

கoங. இப்பிறப்பே சிலநாளிலென்றபோதே இரண்டும் கழியும்.

கoச. பெரும்பாழில் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் பெரும் செய், கலியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறிப் பெருங்குடியும் தங்கள் கருத் துள்ளேயாக்கிப் படிந்துண்ணும் போகத்தே தூராதே பொறுக் கொணுப் போகத்துக்குக் காவல் செய்து குமைத்துத் திரித்து வீழ்த்தி வலித்தெற்றி அருவியறுத்துக் கடனுயின இறுப்பிக்கப் பாழ்த்த விதியானவாறே தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத் தேய்ந்தறமன்னி ஒள்வாளுருவி வினைத்தூற்றை வேரறுவித்துத் தீக்கொளீஇக் கவ்வையெருவிட்டு • அமுதவாறுதலைப்பற்றி ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே ஈரநெல்வித்தி எழுநாற்றுக்களையையும் வேர் முதல் மாய்த்துப் பட்டிச்சேவதக்கி மீது கொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்துக் கடல்புரைய விளைந்து தலைவணக்கினவாறே நாளுநாள் கோட்குறையாக நின்றூறறியாமல் குந்தம்கொண்டு ஆராமையுண்டு காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்துத் தண்டாலடித்துப் பதாறுத்துப் போர்த்ததோல் விடுத்து ஸூக்ஷ்ம வொட்டும் நீரிலே கழுவி வேறோர் கலத்திட்டுப் பைந்தொடி மடந்தையரைக் கொண்டு ஷட்குண ரஸாந்நமாக்கி வானோர்க்கு ஆராவமுதானவாறே முற்று மூண்ண முன்னம் பாரித்து உழவ தோர் நாஞ்சில் கொண்டு பெருகமுயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷி பலமிறே.

கoரு. கோஸல கோகுல சராசரம் செய்யும்குணமொன் றின்றியே அற்புத மென்னக் கண்டோம்.

கoசு. பட்டத்துக்குரிய வாளையு மரசும் செய்யுமவை ஆராயாது.

கoள. முந்நீர் வாழ்ந்தார் சூட்டும் கோவையாழி யென்கிற ஸாக்ஷாத்க்ருத ஸ்வபரவ்ருத்தாந்தர்க்கு யாத்ருச்சிகாதி களுண்டாகில் தோன்றும்.

கoஅ. செய்தநன்றி தேடிக் காணுதே கெடுத்தாய் தந்தா யென்கிற அத்வேஷாபிமுக்யங்களும் ஸத்கர்மத் தாலல்ல.

கoகூ. எண்ணிலும் வரும் கணனைக்கு எண்டானுமில்லை.

கக0. மதியால் இசைந்தோமென்னும அநுமதிச்சைகள் இருந்துவ மென்றாத வென்னை இசைவித்த என்னிசைவினது.

கககக. மாதவன் மலை நீர் கிழுவென்று எறிடுமது—வ்யாவ்ருத்த்யுக்தி அந்யார்த்தம் அபுத்தி பூர்வகம் அவிஹிதம் பலவிஸத்ருசம் பலாந்தரஹேறது.

ககஉ. இவன் நடுவே அடியானென்று ஓலைப்படா ப்ரமாணம் பக்ஷபாதி ஸாக்ஷி வன்களவிலநுபவ மாகிற இந்திர ஞாலங்கள் காட்டிக் கொள்ளக் காப்பாரற்று விதி சூழ்ந்தது.

ககங. வரவாறில்லை வெறிதே என்றறுதி யிட்டபின் வாழ் முதலென்கிற ஸூக்ருத மொழியக் கற்பிக்கலாவதில்லை.

ககச. நலமருளினன் என்கொலென்று ஆழுலகூடம் அருளால் மன்னுமிவர்க்கு அன்புக் கடியானதுவே அடிசேருகைக்கும் ஸாதநம்.

ககரு. புணர்தொறு மென்னக் கலந்து பிரிந்து ஜ்ஞாந பக்திகளை வளர்த்தது கனங்குழையிடக் காது பெருக்குதலும் மாஸோபவாஸிபோஜநப் புறப்பூச்சும் போலே ஆற்ற நல்ல மாபோகச்சிரமமாக.

ககசு. இவற்றால் வரும் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாகிறன—எளியனாய் நிற்குமரியனாய் எய்தானென்கிற தர்சந ஸமமான மாநஸாநுஸந்தாநமும் திண்கொள்ளப் பெறாத மநச்சைதில்யமும்.

ககஎ. புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவை அவைசரித்தவர்க்கு ப்ரியஹிதபரன் தான் துளக்கற வெங்கும் தழைக்க நடத்தும்.

ககஅ. ஜ்ஞாநத்தில் தம்பேச்சு ; ப்ரேமத்தில் பெண்பேச்சு.

ககசு. தேறும் கலங்கியென்றும் தேறியும் தேறாதும் ஸ்வரூபம் குலையாது.

கஉ0. அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல் அடிச்சியோமடிக்கீழ் குற்றேவலாகை அவஸ்த்தாந்தரம்.

கஉக. வித்யை தாயாகப் பெற்றுப் பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள்போல வளர்த்த தஞ்சமாகிய தந்தை மற்றொருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல் விச்வபதி லோகபர்த்தாவென்னும் மணவாளரை நாவிரண்டிழை கொண்டு முப்பிரியான ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பந்தத்தோடே வரிப்பிக்க, பரம்புருடன் கைக்கொண்டபின் சதுர்த்தியுள்புக்கு இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நாள் கழித்து ஜந்மபூமியை விட்டகன்று சூழ்விசும்பிற்படியே உடன்

சென்று குடைந்து நீராடி வியன்துழாய் அஞ்சனத்தின் நீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல்கலன்கொண்டு நோக்கியர் அலங்கரித்துப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்ய நிறைகுடவிளக்க மேந்தி இளமங்கைய ரெதிர்கொள்ள வைகுந்தம் புக்கிருந்து வாய்மடுத்துப் பெரும்களிச்சியாக வானவர் போகமுண்டு கோப்புடைய கோட்டுக்கால் கட்டில் மிதித்து ஆரோஹித்து பரதாக்ரூரமாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகுமார்பிலே குருமாமணியாயணையும் வஸ்துவுக்கு மணிவல்லிப் பேச்சு வந்தேறியன்று.

கஉஉ. இன்பு மன்பும் முற்படுவது கொழுந்து விடுவதாகிறது கடிமாமலர்ப் பாவையோடுள்ள ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே.

கஉங. உண்ணாது கிடந்தோர் மாயையினா லென்னும் வீறுடையமுடிக்குரியாரோடு இத்திரு மண்ணோரன்ன வொண்ணுதல் பின்னைகொல் என்கிற ஒப்பு, தென்பால் நெடுமாடம் கடும் சிலை அம்பெரியூட்டி நீறெழுவெரித்த பெருந்தோற்றத்தாருயிர் காகுத்தன் ஆதியங் காலம் மண்புரை பொன்மாதின் துகளாடி எருதேழ்தழீஇச் சறையினா ரென்னு மவற்றிலே தோன்றும்.

கஉச. இவர்கள் தேடிநிற்கப் பொய்கை முதுமணல் முல்லைப் பந்தல் முற்றம் மச்சொடு மாளிகை அவ்வவ்விடம் புக்கு வாரிச் சிதைத்துப் பறித்துக் கிழித்துக் கோயின்மை குறும்பு செய்து அல்லல் விளைத்துக் கவருமுகக்கு நல்லவர் முழுசி ஆவரென்னும் தேன்மொழியாலே கோகுலத்தை மறப்பிக்கும் நகரஸ்த்ரீகள், நரகனைத் தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினாறு பல்லாயிர மெண்ணிறந்தார் பாவம்—கடல் ஞாலம் மின்னிடை மல்லிகை வேய்மரு பேய் முலை முனிந்து மற்பொரு விறல் கஞ்சனை மங்கநூற்ற வாயும் தீர்ப்பாரென்னு மவற்றிலே தோன்றும்.

கஉரு. இராமனெனில்* நசவாகக் குழைத்தவன் பின்தொடரவிருந்த வன்சிறையிலும் விதிதன் புணைவனென்று ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி மாயும் வகை விஷசஸ்த்ரங்கள் தேடி வில்வலவாஹா வென்று இரங்கமெழாக் கொடுமைகள் சங்கித்து என்னையும் ஜீவந்தீமென்று ஆள்விட்டுச் சுடரையடைந்து அகலகில்லாமுற்று வமை பெருமகளோடே.

கஉசு. பிரியில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே.

கஉஎ. அழும்தொழும் ஸ்நேஹபாஷ்பாஞ்சலியோடே ருசிரஸாநுக்களில் கூவிக்கொள்ளும் பிரியாவடிமைக்கு சரணேசரணென்று வாளும் வில்லும்கொண்டு பந்துவும் பிதாவுமவரே

யென்கையும், அன்னை யென் செய்யிலென் ராஜ்யமும் யானே யென்று பெரும் செல்வமுமிச்சியாமல் வேண்டிச் சென்று திருவடியே சுமந்து விரைந்து வருமளவும் கண்ண நீர் பங்கமாக நிலம்துழாவிக் குடிக்கிடந்த கையறவும், கோதிலடிமை உறுமோ வென்பித்த புலன்கொள் நித்ய சத்ரு விசிந்தநமுமான ப்ராதாக்கள், அப்பொழுதைக்கப்பொழுது போனுயென்னும் மாதா பிதாக்கள், செந்தீத் தண் காற்று இளநாகம் முதலான பகையறச் சிந்தை செய்து எங்கு முளனென்னும் பள்ளிப்பிள்ளை, முற்ற விட்டு மற்றிலே னென்னும் தர்மாத்மா, வாளி பொழிந்த நிர்க் குண விச்வாத்மா உள்ளேயுறைய வீரசரிதம் ஊணுக க்கற்பார் பாவம் மற்றிலே னென்னும் ராமதாஸன், பல்வகையும் கண்டு வெண்சங்கேந்தின ரூபபரனுன ச்வேதன் முதலானூர் படிகளும் காணலாம்.

கஉஅ. குழலில் நெஞ்சும் அருகலில் சுவையுமான விவர் அவர்களளவல்லர்.

கஉகூ. எற்றைக்கு மென்றது தோன்றப் பிறந்து ஒப்பித்து வீசிக் காப்பிட்டுக் காட்டுக்கு முற்பட்டு தர்மம் சொல்லிக் கேட்டு சிஷ்யாதாஸீ பக்தைகளாய் பாடி வருடி இன்று வந்தென்பாரையும், சென்றுனூரும் நிவாஸதாஸ பேதம் கொள்வாரையும், தாமவராக பாவிப்பர்.

கஙO எழுவதோருரு அழிக்க, செய்கிற வழுவிலாவடிமைக் குப் பாஞ்சாலி படுத்துமதும் கௌஸல்யாநுவ்ருத் தியு மொப்பாக்குகை பரிசு.

கஙக. பெருக்காறு பலதலைத்துக் கடலை நோக்குமா போலே நெக்கொசிந்து கரைந்தலைந்திடிந்து உடையப் பெருகு காதல் கடலிடம் கொண்ட கடலை பஹுமுகமாக அவகாஹிக்கும்.

கஙஉ. அச்சேயத்ய மென்னுமது ஈரும் வேம் ஈரியாயுலர்த்த வென்னப்பட, சித்தம் சித்தாய் அல்லேனென்று நீங்க, கரணங்கள் முடியானேயிலவையாக, உடலமாத்மதர்மம் கொள்ள, காற்றும் கழியும் கட்டிஅழுக் கொண்டபெருங்காதலுக்குப் பத்திமை நூல் வரம்பில்லையே.

கஙஙு. ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தைகளுக்குத் தோழி தாயார் மகளென்றுபேர்.

௧௩௪. ஸங்கி வெறிவிலக்கி ஆசையறுத்து அறத்தொடு நின்ற மூன்றில் அநந்யார்ஹத்வமும், வாடி மெலிந்து பித்தேறி ஏறப் பேசிக் கட்டிழந்தகன்று சார்வதே வலித்தமை ஸாதநமாமோவென்று மாதா அஞ்சிமுறைப்பட்டு முறையிடுகிற ஏழில் அத்யவஸாயமும், புத்ரி பலகால் ஆள்விட்டு ஆற்றாமை சொல்லிக் கவராதவை விட்டு இரைக்க மடலெடுத்துக் கண்புதையப் போக்கற்று உருநெஞ்சுள்ளெழக் கூடுநாள் தேடித் தாழ்த்ததுக் கூடி உசாத்துணையற்றுச் சூழவும் பகைமுகம் செய்யத் தடையில்லாதே புயக்கற்று மாலையும் காலையும் பூசலிடுகிற பதினேழில் த்வரையும் தெரியும்.

௧௩௫. தோழிமாரன்னைய ரென்கிற பன்மை ரக்ஷகத்வாதி பந்த வாத்ஸல்யாதிவ்யவஸாயபுத்தி பேதத்தாலே.

௧௩௬. அபிலாஷா சிந்தாநுஸ்ம்ருதீச்சாருசி பரபரமபக்திகளிலே பேதை முதலான பருவம் கொள்ளும்.

௧௩௭. மயில் பிறை வில் அம்பு முத்துப் பவளம் செப்பு மின் தேரன்னம் தெய்வவுரு விகாஸ சுத்தி காந்தி ஜ்ஞாநாநந்தா நுராகபக்த்யணுத்வ போக்யதாகதிகளையுடைய அகமேனியின் வகுப்பு.

௧௩௮. சூழ்ச்சி அகற்றினீரென்னும் பழி. இணக்கி எங்ஙனே யென்னும் மேலெழுத்து, முன்னின்றாய் இவளை நீரென்னும் இருபடை மெய்க் காட்டு. நீரென்னே யென்னு முடம்பாடு, இடையில்லையென்னு முதறுதல், இருந்திருந்து நடந்தாளென்னும் கொண்டாட்டம் அவஸ்த்தாத்ரயவ்ருத்தி.

௧௩௯. தாயாரேதலர் உற்றீர்களென்னும் ஸாத்யஸித்த ஸாதநநிஷ்டரை; மகள் நம்முடையேதலர் யாமுடைத் துணையென்னும் ஸித்தஸாதந ஸாத்யபரரை.

௧௪௦. நாலயலார் அயற்சேரியார் உபாயசதுஷ்டயாந்தர்யாமித்வபரர்.

௧௪௧. கீழை மேலை வடக்கிலவை புறம்பாகத் தன் பற்றுள்ளசல்.

௧௪௨. ஊரார் நாட்டாருலகர் கேவலைச்வர்யகாமஸ்வதந்த்ரர்.

௧௪௩. இறுகலிறப்புக்கும் இறந்தால் தங்குமூரொக்குமே.

௧௪௪. சிறு சீரார் சுளகுகள் உபயவிவேகபரிகரம்.

௧௪௫. மாலைகங்குல் காலை பகல்—ரஜஸ்தமஸ் ஸத்த்வ சுத்த ஸத்த்வ ஜ்ஞாநங்கள்.

௧௪௬. நிலாமுற்றம் ப்ரஜ்ஞாப்ராஸாத மென்னு மெல்லிலம்.

கசஎ. கலைவளை அஹம் மமக்ருதிகள்.

கசஅ. பட்டம் சூடகமாவன—பராவர குருக்கள் பூட்டு மாத்ம பூஷணங்கள்.

கசகூ. பந்து கழல்பாவை குழமணன் யாழ்தெற்றல் மதிய மடிசில் சாந்தம் பூணகில் சிற்றில் தூதை முதலாவன —குணத்ரய விசித்ர கர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டி லீலையாக ப்ரேரிக்க எழுந் தெழுந்தும் சுழன்றுழன்றும் பறிபட்டும் அற்பசாரமாமவையு மாய் மதியமென்னில் விட்டகலவும் ததீயமென்னில் இகழ் வறவும் முனிவது மிக்கால மீதோ வென்னப்படும் பொங்கைம் புலனில் போக்யாதிஸமூஹம்.

மூன்றும் ப்ரகரணம்

கரு௦. சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி ஜ்ஞாநகர்மங்களைச் சிறகென்று குருஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்ய ஸ்தாநே பேசும்.

கருக. விவேகமுகராய் நூலுரைத்து அள்ளலில் ரதியின்றி அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று குடை நீழலிலே கவரியசை யச் சங்கமவை முரல வரிவண்டிசைபாட மாநஸபத்மாஸநத்திலே யிருந்து விதியினுலிடரி லந்தரமின்றி யின்பம்படக் குடிச் சீர்மை யிலேயாதல் பற்றற்ற பரமஹம்ஸராதலான நயாசலன் மெய்ந் நாவன் நாதயாமுநர் போல்வாரை அன்னமென்னும்.

கருஉ. என் பெறுதி யென்ன ப்ரமியாது உள்ளத்துளூறிய மதுவ்ரதமாய் தூமதுவாய்கள்கொண்டு குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்துத் தேதெனவென்றுஆளம்வைத்துச் சிறுகாலெல் லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக் கொள்ளப் பாடித் துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்து புகும் தகை வறப் புக்கு வண்டொத்திருண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி அருளாத யாமென்றோடி வந்து வாசமேயூதி வண்டே கரியான தெய்வ வண்டோடே சேர்விக்கும் சேமமுடை நாரதன் முனி வாஹனர் தம்பிரான்மார் போல்வாரை வண்டு தும்பியென்னும்.

கருஙு. கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு வளர்த்தெடுப் பார் கையிருந்து தயிர் நெய்யமர் பாலமுதுண்டு ஒருமிடறாய்ப் போற்றி ஒரு வண்ணம் திருந்த நுவலாததுக்கு என்பிழைக்கும் நீயலையே நல்வளம் துரப்பனென்னு மவற்றுக்கு முகந்து, சொல் லெடுத்துச் சோர்ந்தவாறே கற்பியா வைத்த மாற்றம் கைகூப்பி

வணங்கப் பாடி ஆலியா வழையா பராபிமாநத்திலே ஒதுங்கின நம்பிக்கன்பர் தலைமீதடிப்பொடி உடையவருடையார்போல்வாரைக் கிளிபூவை குயில் மயிலென்னும்.

கருச. ஆசறுதூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே திரையுகளும் வ்யஸநவ்யதையற்றுத் தாய்வாயிலுண்ணும் பிள்ளைக்கிரை தேடி வைகலுடன் மேய்ந்து நுங்கால் பைங்கானமென்று ப்ரஹ்மரதம் பண்ணிக்கொடுத்தவை கொண்டு நல்ல பதத்தையும் வேண்டேனென்னும் தனிப்பெரும் பித்தர் நம்முதலிகள் போல்வாரை நாரை கொக்கு குருகென்னும்.

கருரு. பூண்ட நாள் சீர்க் கடலையுட்கொண்டு திருமேனி நன்னிறமொத்து உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய் எங்கும் திரிந்து ஜ்ஞாநஹ்ரதத்தைப் பூரித்துத் தீங்கின்றி வாழ நிதி சொரிந்து கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து வெளுத்தொளித்துக் கண்டுகந்து பரஸம்ருத்தியே பேறான அன்பு கூருமடியவர் உறையிலிடாதவர் புயற்கை அருள்மாரி குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்.

கருசு. தம்பிழையும் சிறந்த செல்வமும் படைத்த பரப்பும் தமரோட்டை வாஸமும் மறப்பித்த க்ஷமாதீக்ஷா ஸாரஸ்ய ஸௌந்தர்யங்களை யுணர்த்தும் வ்யூஹவிபவ பரத்வ த்வயார்ச்சைகள் தூது நாலுக்கும் விஷயம்.

கருஎ. பகலோலக்கமிருந்து கறுப்புடுத்துச் சோதித்துக் காரியம் மந்த்ரித்து வேட்டையாடி ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி ஆதும் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு விண்மீதென்கிற ஐந்திலும் காணலாம்.

கருஅ. தமருகந்த அடியோமுக்கே யென்னும் பின்னானார் வணங்குமிடத்திலே எல்லாம் பூர்ணம்.

கருகூ. வன்பெரு வானக முதலுய்ய இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன்திருப்பதி, வடிவுடை கடலிடம் கட்கிலீ யென்னுமவற்றில் இவள் திறத்தென்கொலோ வென்பிக்கிற வ்யூஹஸௌஹார்த்த ப்ரதாநம்.

கசும. மண்ணோர்விண்ணோர்வைப்பில் போகின்றவழுலகுக்குயிர்பாசம்வைத்த நிகரில்வாத்ஸல்யமுஜ்ஜ்வலம்.

கசுக. உபயப்ரதாநப்ரணவமான உறை கோயிலில் எத்தேவுமென்னும் பரேசத்வம் பொலியும்.

கசுஉ. வைஷ்ணவ வாமநத்தில் நிறைந்த நீலமேனியின் ருசி ஜநகவிபவ லாவண்யம் பூர்ணம்.

கசுரு. ருசிவிவசர்க்குப் பாதமே சரணாக்குமெளதார்யம் வானமாமலையிலே கொழுந்து விடும்.

கசுச. களைகணற்றாரை யுருக்கும் மாதுர்யம் குடமூக்கிலே ப்ரவஹிக்கும்.

கசுரு. மெலிவிலும் சேமம் கொள்விக்கும் க்ருபை தென்னகரிலே நித்யம்.

கசுசு. வ்யவஸாயஜ்ஞர் ரக்ஷண ஸ்தைர்யம் பம்போத்தர தேசஸ்த்தம்.

கசுஎ. விளம்ப விரோதமழிக்கும் விருத்தகடநாஸாமர்த்யம் நன்னகரிலே விஸ்தீர்ணம்.

கசுஅ. கடிதகடகவிகடநா பாந்தவம் அவ்வூரிலே த்விகுணம்.

கசுகூ. கைம்முதலிழந்தாருண்ணும் நிதியின் ஆபத்ஸகத்வம் புகுமூரிலே ஸம்ருத்தம்.

கஎ0. சென்று சேர்வார்க்கு உசாத்துணையறுக்கும் ஸௌந்தர்யம் மாநகரிலே கோஷிக்கும்.

கஎக. ப்ரவண சித்தம் பரத்வ விமுகமாக்கும் ஆநந்தவ்ருத்தி நீணகரிலே.

கஎஉ. ஸாதரரைப் பரிசழிக்கும் சேஷ்டிதாச்சர்யம் குளத்தே கொடிவிடும்.

கஎரு. ச்ரமமனம் சூழும் ஸௌகுமார்ய ப்ரகாசம் ஆய்ச்சேரியிலே.

கஎச. மஹாமதிகள் அச்சம் கெட்டு அமரும் சௌர்யாதிகள் சிற்றாற்றிலே கொழிக்கும்.

கஎரு. ஸாத்யஹ்ருதிஸ்த்தனையும் ஸாதந மொருக் கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதாகந்தம் தாயப்பதியிலே.

கஎசு. அவகாஹித்தாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் நாயகலக்ஷணம் வளம்புகழூரிலே குட்டமிடும்.

கஎஎ. போக்யபாகத்வரை தெளிந்தசந்தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும் ப்ரகடம்.

கஎஅ. போகத்தில் தட்டுமாறும் சீலம் காட்கரையிலே கரையழிக்கும்.

கஎகூ. மஹாத்மாக்கள் விரஹம் ஸஹியாத மார்த்தவம் வளத்தின் களத்தே கூடு பூரிக்கும்.

கஅ௦. பிரிந்த துன்பக் கடல் கடத்தும் விஷ்ணு போதாந்ரு சம்ஸ்யம் நாவாயிலே நிழலெழும்.

கஅக. சரண்யமுகுந்தத்வம் உத்பலாவதகத்திலே ப்ரஸித்தம்.

கஅஉ. மார்க்கபந்து சைத்யம் மோஹநத்தேமடுவிடும்.

கஅங. ஸைந்ய புத்ரசிஷ்ய ஸாத்யஸித்த பூஸுரார்ச்சநத்துக்கு முகநாபி பாதங்களை த்வாரத்ரயத்தாலே காட்டும் ஸாம்யம் அநந்தசயநத்திலே வ்யக்தம்.

கஅச. மோக்ஷதாநத்தில் ப்ரணத பாரதந்த்ர்யம் வளம்மிக்க நதியிலே கரைபுரளும்.

கஅரு. த்யாஜ்யதேஹவ்யாமோஹம் மருள்கள் கடியும் மயல் மிகு பொழிலிலே தழைக்கும்.

கஅசு. அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும் ஸ்வாமித்வம் பெருநகரிலே பேர் பெற்றது.

கஅஎ. இவற்றில் ப்ராவண்யம் இவள் பரமே யென்னவுண்டாய் ஷோடசகலாபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம் போலே பதினறு திருநக்ஷத்ரம் நிரம்பினவாறே தேவபோக்யமானவதிலம்ருதம் போலன்றிக்கே என்றுத் தமிழரிசைகாரர் முதற்பத்தர் வானவரென்னம்மான் பார்பரவென்னும்படி ஸேச்வரவிபூதிபோக்யமான பாலோடமுதன்ன மென்மொழி முகம் செய்தது.

கஅஅ. நீர்பால் நெய்யமுதாய் நிரம்பினவேரி நெளிக்குமா போலே பரபக்த்யாதிமயஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி நிமிகிற வாய்கரை மிடைந்து மொழிபட்டு அவாவிலந்தாதி யென்று பேர் பெற்றது.

கஅகூ. மனம்செய் எல்லையில் ஞானவின்பத்தை நின்மலமாக வைத்தவர் ஞானப்பிரானை ஞானத்து வைம்மினென்றவிது—தத்வவிவேகநித்யத்வாநித்யத்வ நியந்த்ருத்வ ஸௌலப்ய ஸாம்யாஹங்காரேந்த்ரிய தோஷ பல மந : ப்ராதாந்ய கரண நியமந ஸுக்ருதிபேத தேவாஸுரவிபாக விபூதியோக விச்வரூபதர்சந ஸாங்க பக்தி ப்ரபத்தி த்வைவித்த்யாதிகளாலே அன்றோதிய கீதாஸமமென்னும்.

கக௦. அது தத்த்வோபதேசம்; இது தத்த்வதர்சி வசநம்.

ககக. அது ஐவரை வெல்வித்துப் பதிற்றைந்திரட்டிப் படச்சொன்னது; இது நாடாகத் தோற்றேமென்று ஐயைந்து முடிப்பான் சொன்னது.

கக௬உ. அங்கு நம்பிசரணென்று தொடங்கி முடிவில் அப்ரிய மென்றது; இங்கு பரமேயென்றிழிந்து பொலிக வென்று உகந்தது.

கக௬௩. அதில் ஸித்ததர்மவிதி; இதில் வித்யநுஷ்டாநங்கள்.

கக௬௪. பகவன் ஞானவிதி பணிவகையென்று இவரங்கீ காரத்தாலே அதுக்கு உத்கர்ஷம்.

கக௬௫. வேதவேத்ய ஸீவதிகோபதேசம் ஆவித்யரளவிலே; அஜ்ஞர் ஜ்ஞாநிகள் ஜ்ஞாநவிசேஷயுக்தர் ஸர்வஜ்ஞனென்னுமல் இவர் திருத்துவர்.

கக௬௬. அறியாதார்க்கு உய்யப்புகுமாறும் இக்கரையேறினார்க்கு இன்பவெள்ளமும், நிலையறியாதார்க்கு ஆழுங்காலும் கரையேற்றுமவனுக்கு நாலாறு மறிவிக்க வேணும்.

கக௬எ. அவன்முனிந்தார்க்குத் தாம் கண்டது, தம்மை முனிவார்க்குத் தம்கண், காணாதது காண்பார்க்குக் கண் மாறுமிடம், ராகாந்தனுக்கு மாயாதோஷம் இவர் காட்டுமவை.

கக௬அ. ஸாதநஸாத்யஸ்த மத்யஸ்தரைவிட்டு அவற்றில் கலங்கும் ஜீவேச்வரர்க்கு வீடுமின் நினைமின் பிடித்தேன் விடுவேனோ வைத்தெழலூது வாடி நிற்கக் கன்மமன்று ஆன்பின் கைகழியேல் உழிதராய் என்சொற்கொள் என்று இவர் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர்.

கக௬௯. கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு உணர்த்துவது ப்ரேமத்தாலே; தமமூடுவார்க்கு வேட்கை யெழுவிப்பது ஞானத்தாலே.

உ௱. உயிர் மாய்தல் ஆழுமென்னுருயிரென்னும் பரதுக்கம்ஸஹியாமை இரண்டிலு முண்டு.

உ०க. என்னதுன்னதாவியிலே அறிவாராத்மா வென்று அவன் மதம் தோன்றும்.

உ०உ. இருத்து மெண்டானைப் பொய்கலவாது அன்பு செய்து பற்றிலனைய் க்ஷுத்த்ருட் பீடித நிர்த்தநரைப் போலே கண்டுகொண்டுண்டுபருகிப் பரிஜனாதிகளோடே தன்னைத்தந்து என் செய்வனென்றேயிருந்து அகிலபரத்தையும் ஸமர்ப்பிக்க, அது சுமந்து அல்லுநன் பகலும் போகு என்றாலும் அகல்வானுமல்லனைய் போகேலென்றால் உகப்பையும் தவிர்ந்து விதிவகையே நடத்துமவனே உபதேசஸத்பாத்ரம்.

உ0௩. நண்ணாதார் மெய்யிலூன் ஆசை நிர்வேதத்தோடே ஆஸ்திக்யாமாநித்வாதிகள் விஞ்சின ப்ரணிபாதாபிவாதந பரிப்ரச்ந ஸேவாபரர்க்கு உளங்கொள் பேசுமளவன்றென்னு மர்த்தத்தை வம்மின் விரோத மீனச்சொல் எவ்வுயிர்க்குமறியவேன்று அடைவு கெட அதபஸ்கர்க்கு உபதேசிக்கிறது ஞாலத்தார் பந்த புத்தியும் அநர்த்தம் கண்டு ஆற்றாமையும் மிக்கக்ருபையுமிறே.

உ0௪. தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவ ரடிபணிந்தவர்க்குமே இவையுள்ளது.

உ0௫. க்யாதிலாப பூஜாபேக்ஷயற மலர் நாடி ஆட்செய்ய உய்யக்கொண்டு ஆரைக்கொண்டு வாளும்வில்லும் கொண்டென்கிற இழவுகள் தீரப் பெற்றது.

உ0௬. ப்ரஹ்மநிஷ்டரும் ஸம்வத்ஸரவாஸிகளுமாகில் ஏபாவம் பயனன்றாகிலும் சேராது.

உ0௭. மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு அநுபவகீர்ப் போபதேசம்.

உ0௮. இவற்றுக்கு மந்த்ரவித்யநுஸந்தாநரஹஸ்யங்க ளோடே சேர்த்தி.

உ0௯. அளிப்பானடியேனடைக்கலம் சூடிய பொய்யா தானு மழுந்தாரென்று ஸ்வரூபவிரோதி நிவ்ருத்திகளை யும் தாமரையுந்திப் பெருமாமாயனுளாகவே வாழிய வென்று ப்ராப்ய பலங்களையும் நெறிகாட்டி மனத்துக் கொண்டு கண்ணாலடித்துக் கண்டிலமால் யாதாகி லென்று உபாயத்தையும் சொன்னவை மந்த்ரச்லோ கங்களோடே சேரும்.

உ௧0. த்வயார்த்தம் தீர்க்கசரணாகதியென்றது ஸாரஸங்க்ர ஹத்திலே.

உ௧௧. மூன்றில் சுருக்கிய ஐந்தையும் உயர்திண்ணணை யொன்று பயிலேறு கண் கரு வீடு சொன்னால் ஒருக் கொண்ட நோற்ற நாலும் எம்மா வொழிவில் நெடுவே யென்கிற இருபதிலே விசதமாக்கி எண்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும், அருளினன் வீடு பெற்ற வென்கையாலே ஐந்திலு மிரண்டையும், தொழுது களித்தேன் சொல்லுப் பெற்றேன் பணிசெய்யென்கிற முக்தலக்ஷ ணவ்ருத்தியாலே இரண்டிலொன்றையும் இதுக்கு ப்ரமேய மென்னும்.

உ௧உ. ரஹஸ்யத்துக் கோரெழுத்தும் அதுக் கோருருவும் போலேயானவற்றிலே இமையோரதிபதி அடியேன் மனனே

பொய் மயர்வு பிறந்தருளினன் விண்ணப்பம் தொழுதெழென்ற பஞ்சகத்தோடே அவித்யாதிஸ்வரூபஸ்வபாவாத்மேச்வர பந்த ரக்ஷணக்ரம குண விக்ரஹ விபூதியோக ததீயாபிமாநோபதேச விஷயநிர்ப்யாபதேசஹேத்வாதிகளும் ஸங்க்ருஹீதம்.

உகரு. அடிதொழுதெழென்ற விதிலே வஸ்துநிர்த்தேச நமஸ்காரா சீஸ்ஸுக்களுமுண்டு.

உகச. சாதுசனம் நண்ணு மயர்வற மாசறுக்கும் தெருள் கொள்ளப் பத்தராவரடிமையறவுரிய நோய்களறுக்கும்உடைந்து எற்றரும் வானின் தாளின்கீழ் அடிக்கீ ழின்பக்கதிபயக்கும் ஊடுபுக்கு மூவுலகு முருகாநிற்ப ரென்னும் ஸாம்யத்தாலே வாச்யன் பத்தியைதோற்றம் போலே தோற்றங்களாயிரத்தின் பத்துப் பத்தான விதிஞவிர்ப்பாவம்.

உகரு. ஐந்திலேடொன்பதோடொருபத்தென்னுமவை போலே நூறே சொன்ன பத்துநூறுஓராயிர மென்றதும் ஸாபிப்ராயம்.

உகசு. பாட்டுக்கு க்ரியையும் பத்துக்குக் கருத்தும் போலே நூற்றுக்கு உபதேசப்பத்து.

உகஎ. பகவத் பக்த பரங்கள் ஆச்ரயண விதிசேஷங்கள்.

உகஅ. பரத்வ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வ காருணிகத்வ சரண்யத்வ சக்தத்வ ஸத்யகாமத்வாபத்ஸகத்வார்த்திஹரத்வ விசிஷ்டன் மயர்வையறுக்க, தத்த்வவேதகமறப்பற்று ஜ்ஞப்தி பல முக்தி தலைசேர நிஷ்கர்ஷித்து மோக்ஷபலவ்ருத்தி செய்யவர்த்தித்துப் புருஷார்த்தபலாங்யருசியொழிந்து விரக்திபலராகம் கழிய மிக்கு ப்ரேமபலோபாயத்தேபுகுந்து ஸாதநபலோபகாரக் கைம்மாறின்றி க்ருதஜ்ஞதாபலப்ரதிக்ருதமானத்தை யுணர்ந்து ஆத்ம தர்சநபலப்ராப்தி மரணவதியாகப் பெற்றுக் காலாஸத்திபலகதிக்குத் துணை கூட்டின தம் பேற்றைப் பிறரறியப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிறார்.

நான்காம் ப்ரகரணம்

உகக. பரபரனுய்நின்ற வளவேழ்வைப்பா மவையுளும்பர் வானவரதிபதி மயர்வறமன்னி மனம் வைக்கத் திருத்தி மறக்குமென்று நல்கிவிடாதே மன்ன, அயர்ப்பிலனறுத்தேன் என் சொல்லிமறப்பனோ வென்னும்படி தத்த்வஜ்ஞானவர் சுடரடியெம்பிரானை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி வீடுமினென்று த்யாஜ

யோபாதேய தோஷ குணபரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்பநமந்த்ரமாக வுபதேசித்து எளிதாகவவதரித்துப் பிழைகளை ஸஹித்துப் புரையறக் கலந்து அல்பஸந்துஷ்டனாய் அம்ருதமே ஔஷதமாக்கி நீர்புரையத் தன்னை நியமித்து போகத்தை ஸர்திமிப்பித்து பக்திகணனைகளுக்கு ஒக்கவருமவனுடைய ஸேவைக்கு எளிமையுமினிமையு முண்டு, தொழுதால் அரும்பயனாயதரும், உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும், அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசை மலமற வுணர்வுகொண்டு நலம் செய்வதென்று தாம் மயர்வறமதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்.

உஉய. சோராத மூவா வேர்முதலாய் உலகம் படைத்தவனென்கிற சிதசித்த்ரயத்ரிவித காரணமானவன் அறியாதனவறிவிக்க உள்ளம் தேறித் தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞாநபலமான ஒளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட, உலராமலாவி சேர்ந்து சிக்கனப் புகுந்து ஸம்பந்திகளும் சேர்தல் மாறினரென்னை வாழ்வித்து உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலில் எம்மாவீட்டை உபயாநு குணமாக்கினவர் ஆச்ரயணீயனுக்குப் பூர்வோக்த பரத்வத்தைஸ்தாபிக்கிற ஸகலபலப்ரதத்வகாரணத்வ சேஷசாயித்வச்ரிய:பதித்வஸௌலப்யாதிகளைத் திண்ணனனவதென்று வெளியிட்டு, கள்வாதீர்த்த னென்று வசநப்ரத்யக்ஷங்களும் காட்டிப் புலனைந்தென்று ஸம்ஸார மோக்ஷஸாதந து:க்காநந்தரஸம் முன்னாக விதிக்கிற அந்தர்கத குணோபாஸநத்தை மதித்துப் பெருக்கி மூழ்கிய மூந்திக் கீழ்மை வலம் சூதும் செய்து இளமை கெடாமல் செய்யும் க்ஷேத்ர வாஸ ஸங்கீர்த்த நாஞ்சலிப்ரதக்ஷிணகதிசிந்தநாதயங்கயுக்த மாக்குகிறார் இரண்டாம் பத்தில்.

உஉக. முழுதுமாய் எங்கணு மொழிவற அருவாகி நின்று தோய்விலனும் ஸர்வவ்யாபகன் தீர்ந்தவடியார்களைத் தாளிணைக்கீழ்க் கொள்ளும் தன் படிக்கும் நீதந்தமாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தி அலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்கு வந்து தலைப்பெய்வனென்று கழித்துப் புகும் தம் காதலுக்கும் ஸத்ருசமாகக் கண்டு கொள்ளென்னு மூனமில் மோக்ஷ பலமான முடிச்சோதியி லநுபவத்தாலே நித்யவஸ்து நீடுபெற்று அவச்சேதமற்றவடிமை செய்யவேண்டும்படி ஸர்வாத்மபாவத்தைப் புகழ்ந்து சொல்லிப் பாடியேத்திப் பிதற்றி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக் குனித்துத் தடுகுட்டக்கும்பிடுநட்டமிட்டுச் சிரிக்கக் குழைந்து நையும் ப்ரீதியுகள, தம்மடியாரென்ன வுடன்கூடும் ஸாத்யம் வளர, பைகொள் பாம்புபோலே இந்த்ரியவ்ருத்திநியமமறப் பாட வந்த கவியன்றிக்கே யடைத்தான் ச்லோக க்ருத்தாய்;

குறைமுட்டுப் பரிவிடர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுக ளின்றி அம்ருதாநந்தமக்நரானவர் செய்யதாமரைக் கண்ணன் அமரர் குல முதலென்று அஞ்சாதபடி எளிவருமிணைவனு மென் றவை பரத்வமாம்படி அவனுடைய ஸௌலப்ய காஷ்ட்டையைக் காட்டி வழியைத் தருமவன் நிற்க இழியக் கருதுவதென்னுவது? வேண்டிற்றெல்லாம்தரும், தன்னுகவே கொள்ளும், கவி சொல்ல வம்மினென்று முக்தைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு ச்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றும்பத்தில்.

௨௨௨. ஈசனை யீசனீசன் பாலென்ன வர்கொள் வானத்தும் ஆயே யென்கிற வ்யாப்தி நிறம்பெறத் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேர பூர்வ போகங்களை ஓது மாலெய்தின சாபலத்துக்குச் சேர ஸமகாலமாக்கிப் போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையலேறிய பித் தாய் தேசதூரத்துக்குக் கூவியும் கொள்ளா யென்றது தீர, கண்ட சதிரையும் ஒரு நிலமாகக் காட்ட, வீவிலின்பம் கூட்டிணையென்று முக்தபோகமாநஸப்ராப்திபலமான தேவதாந்தராத்மாத்மீய லோகயாத்ரைச்வர்யாக்ஷரங்களில் வைராக்யம், உன்னித்து உயி ருடம்பினல் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லாமொழிந்தே னென்னவுடையரானவர் ஒருநாயகமென்று ராஜ்யஸ்வர்காத் மாநுபவால்பாஸ்திரத்வஸாவதிகத்வாதிகளையும், ஆடு கள்ளி றைச்சி கரும்செஞ்சோறுகிற நிந்த்யங்களாலே இளந்தெய்வத் துக்கு இழைத்தாடும் நிஹீநதையையும், பேசநின்ற தேவதாஜ் ஞாநாசக்திஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும் இலிங்கத்து விளம்பும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிமத தமோ நிஷ்டதையையும் சொல்லி, ஓடிக் கண்டீர் கண்டும் தெளியகில்லீர் அறிந்தோடுமின் ஆட்செய் வதே உறுவதாவதென்று விரக்திபூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப் பிக்கிறார் நாலாம்பத்தில்.

௨௨௩. ஆவாவென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளென்று பரத்வாதிகளையுடையவன் எவ்விடத்தா னென்னும் பாவியர்க்கும் இருகரையுமழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹ முடையவன் பொய் கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர முற்றவும் தானுய் உன்னைவிட்டென்னப்பண்ணின விரக்திபலபரமாத்மராகம் பேரமர் பின்னின்று கழியமிக்கு யானேயென்ன வாய்ந் தாற்றகில்லாது நீராய் மெலிய ஊடுபுக்கு வளர விஷவ்ருக்ஷபலங் கள் கைகூடினவர் அடிமை புக்காரையும் ஆட் செய்வாரையும் காண லோகத்வீபாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவர் குழாங் களைக் கண்டு காப்பிட்டு ப்ரஹ்லாத விபீஷணர் சொற் கேளாத அரக்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப் பிடித்து தேசகாலதோஷம்

போக எங்குமிடங் கொண்டவர்களை மேவித் தொழுது உஜ்ஜீவி யுங்கோள், நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறுத்தின வனை மேவிப் பரம்புமவரோடொக்கத் தொழில் யுகதோஷ மில்லையாமென்று விஷ்ணுபக்திபரராக்கிக் கண்ணுக்கினியன காட்டலாம் படியானூர் கண்ணிலே நோக்கிக் காணும் பக்தி ஸித் தாஞ்சநத்தை யிடுகிறுர் அஞ்சாம்பத்தில்.

உஉச. என்னையும் யாவர்க்கும் சூரர்க்காய் அடியீர் வாழ்மி னென்று கருணையாலே *ஸர்வலோக பூதேப்ய: என்றவை கட லோசையும் கழுத்துக்கு மேலுமாகாமல் உபாயத்வம் கல் வெட் டாக்குகிற சரண்யன் அஜ்ஞாநாசக்தி யாதாத்ம்யஜ்ஞாநங்களள வாலன்றிக்கே அங்குற்றேன் என்னுன் புணரா யென்னும்படி மெய்யமர் பக்தி பூம பலமாகவும் அநந்யகதித்வமுடையு தமக்குப் பாதமே சரணாக்க அவையே சேமங் கொண்டு ஏக சிந்தையராய் திர்யக்குக்களையிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து விளம்பரோக்ஷ முபாயத்தாலேயழிய உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணி வணங்க பலித்தவாறே ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத்கரணீயமென்று புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின சிதசித் ப்ராப்யப்ராபகா பாஸங்களைக் கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்றும் ஆளீர் மேவீரூதீரென்று ததீய சேஷமாக்கியும் புறத்திட்டுக்காட்டியென்று ப்ரஸங்கிக்கில்முடியும்படிவிட்டு, தந்தைதாயுண்ணும்சோறு மாநிதி பூவையாவையுமொன்றே யாக்கி, தளர்வேனே திரிவேனே குறுகாதோ முதல்வாவோ வென்னு மார்த்தியோடே திரிவிக்கிரமனைக் குறள் கோலப் பிரா னைய் அடியை மூன்றையிரந்த வன்கள்வன் கண் முகப்பே அகல் கொள் திசை வையம் விண்ணும் தடவந்த தடந்தாமரைகளை இணைத் தாமரைகள் காண இமையோரும் வரும்படி சென்று சேர்ந்த உலகத் திலதத்தே கண்டு அகலகில்லேனென்று பூர்வ வாக்யமநுஸந்தித்தவர் பிணக்கறத் கொடங்கி வேதப் புனித விறுதி சொன்ன ஸாத்யோபாயச்ரவண ஸசோகஸஜாதீயர்க்குத் தந்தனன் மற்றோர் களைகணிலம் புகுந்தேனென்று ஸ்வஸித்தோ பாய நிஷ்டையை உக்த்யநுஷ்டாநங்களாலே காட்டுகிறுர் ஆறும்பத்தில்.

உஉரு. எண்ணிலாக் குணங்கள் பாலதுன்ப வேறவன் மாயாப்பல்யோகு செய்தியென்னு மாச்சர்ய சக்தி யோகத்தாலே தெளிவுற்றவர்க்கு எற்றரும் வைகுந்தத்தை யருளும் ப்ராபகத்வம் புற்பாவெறும்பு பகைவனுக்கு மாக்க வல்ல ஸர்வசக்தி, பாதமகல இல்லாததம்மை அகற்றுமவற்றின் நடுவே யிருத்தக் கண்டு நலி

வான் சுமடுதந்தாய் ஓவென்று ஸாதனபலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டுக் கங்குலும் பகலும் அடைவற்ற ஆர்த்தியைக் கோயில் திருவாசலிலே முறைகெட்ட கேள்வியாக்கித் தேற்றவொண்ணாதபடி தோற்று ஒன்றி நிற்கப் பண்ணின பலாதாநம் மற்றும் கற்பாரிழ்விலே சுவறிப் பழைய தனிமைக் கூப்பீடுதலையெடுத்துச் சூழவும் பகைமுகம் செய்ய எடுப்பும் சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க உபாயாதிகாரதோஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித்திரியைக் கேட்க ஐச்சமாக விருத்தி உறக்கொண்ட ஸ்வபர ப்ரயோஜநத்தை யருளிச் செய்ய என் சொல்லி எந்நாள் பார் விண்ணீர் இறப்பெதிர் எதுவுமென்கிற உபகாரஸ்ம்ருதியோடே தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம் பய்க்க விருந்த நிலத்தேவர் குழுவிலே பாட்டுக் கேட்பிப்பதாக காநகோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர் சரமோபாய பரராணர்க்கு நீணகரமது துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலம் உள்ளித் தொழுமின் என்று ப்ராப்யஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் ஏழாம்பத்தில்.

௨௨௬ தேவிமார் பணியா நேர்பட்ட நல்ல கோட்பாடு என்னும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதிகளையுடைய ஸத்யகாமன் கொண்ட வாக்வ்ருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கையும் அச்சமும்தீர, தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதாபலப்ரத்யுபகாரமாக வேந்தர் தலைவன் கந்யகாதாநம் போலே ஆரத்தழுவி அறவிலை செய்த ஆத்ம லாபத்தாலே அதிவ விளங்கிப் பணைத்து ஜந்மபாசம்விட்டு ஆத்வாரம் ஆளுமாளாரென்று பரிந்து அநுரூபனோடே அமர்ந்து பிரிவில் க்ருபண தசையாகத் துவரும் ஸீதா குணங்களாலே ப்ரீதி வர்த்தித்து, தித்திக்கவுள்ளே உறைந்து கண்டு கொண்டிருந்து அமாநுஷபோகமாக்கினவன் மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அருவினை நோய் மறுவவிடாமல் சிறியேனென்றதின் பெருமையைக் காட்ட தேஹாதிகளில்பரமாய் நின்றுநினைக்கில்லக்ஷ்மீதுல்யமாய் அவர்க்கே குடிகளாம் பாதந்த்ரஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தவர் ஸ்வஸாதநஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொண்மின் உள்ளத்தென்று ப்ராப்யைகபரராக்குகிறார் எட்டாம் பத்தில்.

௨௨௭. எண்டிசையும் அகல்ஞாலம் எங்கு மளிக்கின்ற ஆலின்மேலென்னும்படி நித்யபோகபாத லீலோபகரணத்தினலயாதிகளைப் போக்குமாபத்ஸகன் ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்மதர்சநபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்று

முடுகவிட்டு ஏகமெண்ணிக் காணக்கருதி எழ நண்ணி நினைதொறு முருகியலற்றிக் கவையில் மனமின்றிப் பதிறைலாண்டு பத்துமாஸ மொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒருமாஸ தினஸந்த்யையில் படுமது க்ஷணத்திலேயாக இரங்குகிற த்வரைக் கீடாக இனிப் பத்தி லொன்று தசமதசையிலே பேறென்று நாட்கடலாகத் தம்பிக் கிட்டதாகாமல் நாளைவதுவைபோலே நாளிடப் பெற்றவர் இம் மடவுலகர் கண்டதோடு பட்ட அபாந்தவாரக்ஷகாபோக்யா ஸாகாநுபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி மற்றொன்று கண்ண னல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம், அதில் துர் பல புத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலைமாலை விண்டு தேனைவாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்கபக்தி, அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடை யும் ப்ரபத்தி, அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரண மாத்ரம், ஸர்வோ பாய சூந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டனென்று கீதா சார்யனைப் போலே அதிகாராநுகுணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறார் ஒன்பதாம்பத்தில்.

உ௨அ. சுரிகுழல் அஞ்சனப் புனல்மைந்நின்ற பொல்லாப்புனக் காயாவென்னும் ஆபத்திற் கொள்ளும் காமரூப கந்தரூபத்தாலே ப்ரபந்நார்த்திஹரனைவன் அருள்பெறும்போதணுகவிட்டதுக் குப் பலமான வானேறும் கதிக்கு அண்ட மூவுலகும் முன் னோடிக் கால் விழுந்திடத்தே நிழல் தடங்களாக்கி அமுதமளித்த தயரதன் பெற்ற கோவலனைகையாலே வேடன் வேடுவிச்சி பக்ஷி குரங்கு சராசரம் இடைச்சி இடையர் தயிர்த்தாழி கூனி மாலா காரர் பிணவிருந்து வேண்டடிசிலிட்டவர் அவன் மகனவன் தம்பி ஆனை அரவம் மறையாளன் பெற்றமைந்தனுகிற பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்து மாத்தனை வழித்துணையாக்கி அறியச் சொன்ன ஸுப்ரபாதத்தே துணைபிரியாமல் போக்கொ ழித்து மீள்கின்றதில்லையென்று நிச்சித்திருந்தவர் ஸஞ்சிதம் காட் டும் தசையானவாறே முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணிமறவாது மருளொழி நகு கைவிடேலென்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து நெஞ்சுபோல்வாரைத் தொண்டீரென்றழைத்து, வலம் செய்து எண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண்மின் நடமின் புகுது மென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டுப் பிணக் கறவைச் சார்வாக நிகமித்து எண்பெருக்கிலெண்ணும் திருநாமத் தின் சப்தார்த்தங்களைச்சுருக்கி மாதவனென்று த்வயமாக்கிக் கரணத்ரயப்ரயோகவ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலைசெய்து கொடுத்துச் செஞ்சொற்கவிகளுக்குக் கள்ளவழி காவலிட்டு மனம் திருத்தி வீடு திருத்தப் போய் நாடு திருந்தினவாறே வந்து விண்ணு

லகம் தரவிரைந்து அத்தை மறந்து குடிகொண்டு தாம் புறப்பட்ட வாக்கையிலே புக்குத் தானநகர்களை அதிலே வகுத்துக் குரவை துவரைகளில் வடிவு கொண்ட சபலனுக்கு தேஹதோஷ மறிவித்து மாயையை மடித்து வானேதரக் கருதிக் கருத்தின்கண் பெரியனை வனை இன்று அஹேதுகமாக ஆதரித்த நீ அநாத்யநாதர ஹேது சொல்லென்று மடியைப் பிடிக்க, "இந்த்ரியகிங்கரராய்க் குழி தூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீர் என்னில், அவை யாவரையும் அகற்ற நீவைத்தவை யென்பர்; அது தேஹயோகத்தாலே யென்னில்; அந்நாள் நீதந்த சுமடென்பர்; முன்செய்த முழுவினையாலே யென்னில், அது துயரமே உற்ற விருவினை உன் கோவமுமருளு மென்பர்; ஈவிலாத மதியிலே னென்னும்மதன்றே கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களென்னில், ஆங்காரமாய்ப் புக்குச் செய்கைப் பயனுண்பேனும் கருமமும் கருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தாவென்பர்; யானே என்ஞான்று மென்றத்தாலேயென்னில்; அயர்ப்பாய்ச் சமயமதி கொடுத்து உள்ளம் பேதம் செய்கை உன் தொழிலென்பர்; ஜீவப்ரக்ருதிசைதந்யம் நீங்கும் வ்ரத ஹேது; அகமேனியிலழுக்கறுக்கை அபிமாநிக்ருத்யம்; தான் நல்கும் பந்தம் நிருபாதிகம், ஸௌஹார்தம் என்ஞான்றும் நிற்கும்; பிணக்கிப் பேதியாத ஜ்ஞாநாதி வைகல்யமில்லை; ஏக மூர்த்தியில் அல்லல்மாய்த்த யத்நபலித்வங்கள் நம்மது; நாம் தனி நின்ற ஸ்வதந்த்ரரென்று அவனே அறிந்தனமே யென்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர்; நெறிகாட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தர மென்று கவிழ்ந்து நிற்க, அமந்த்ரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம் போலே ஏறப் பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேகஸமுத்ர பேரீகீத காஹளசங்காதிஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப்பட்ட வாறே ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்குத் தலைமிசையாய் வந்த தாள்களைப் பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டுக் கூசம் செய்யாத செய்திப் பிழை, பற்றுக்கொம்பற்ற கதிகேடு, போரவிட்ட பெரும்பழி, புறம் போனால் வருமிழவு, உண்டிட்ட மூற்றீம்பு, அன்புவளர்ந்த அடியுரம்; உயிருறவு முதலளவுதுரக்கைகளாலே பெறுவாணை அல்லவாக்கின பேரவா குளப்படியாம்படி கடல் போன்ற ஆகரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார் பத்தாம் பத்தில்.

உஉ௬. உருமையோடே உற்றேனுக்காதொழிந்தது நாடு திருந்த நச்சுப்பொய்கையாகாமைக்கு ப்ரபந்தம் தலைக்கட்ட வேர்சூடுவார் மண் பற்றுப்போலேயென்னு மவற்றிலும் இனி யினியென்று இருபதின்கால் கூப்பிடும் ஆர்த்தியதிகார பூர்த்திக்கென்னுமது முக்க்யம்.

உ௱௰, கமலக்கண்ண னென்று தொடங்கிக் கண்ணுள் நின் றிறுதி கண்டேனென்ற பத்தும் உட்கண்ணாலேயாய் காண்பானவாவுதல் அதிவிரட்டியாகையாலே கண்டு களிப்ப வளவும் பரஜ்ஞாநகர்ப்ப பரபக்தி

உ௱க. இருந்தமை யென்றது பூர்ண பரஜ்ஞாநம்.

உ௱உ. முடிந்த அவாவென்றது பரமபக்தி.

உ௱௩. இவை ஜ்ஞாநதர்சநப்ராப்த்யவஸ்தைகள்.

உ௱௪. அவித்யாநிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்திப்ரத பகவத்ப்ர ஸாதாத் மோக்ஷலாப மென்கை மயர்வற வீடுபெற்ற வென்ற ப்ரபந்தைகார்த்த்யம்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயம் முற்றிற்று.

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார்
திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

(முடிவில் அநுஸந்திக்கும் தனியன்)

தந்தருளவேணும் தவத்தோர் தவப்பயனாய்
வந்த முடும்பை மணவாளா—சிந்தையினால்
நீயுரைத்த மாறன்நினைவின் பொருளைத்தென்
வாயுரைத்து வாழும் வகை.